

Mica Sirenă

Ursul și cei doi prieteni
Pisica și șoriceii

Mica Sirenă

Departe, în adâncul oceanului, apa este albastră ca cerul senin de mai și limpede ca privirea unui copil inocent. Dar este atât de adâncă, încât nicio ancoră nu a tulburat-o vreodată și nicio rază de soare nu i-a pătruns misterul. Acolo, în adâncuri, trăiesc ființele mării.

Lumea lor este una ce nu poate fi închipuită de nicio minte omenească. Flori nemaivăzute și copaci minunați cresc în nisipul fin, iar apa unduitoare îi face să pară vii. Pești de toate formele și culorile zăbovesc printre crengi, întocmai ca păsările prin copaci. Acolo se ridica impunător palatul regelui mării, cu ziduri din corali și ferestre de chihlimbar străveziu.

Regele mării rămăsese văduv și bătrâna lui mamă se ocupa de casă. Era o femeie deșteaptă și foarte mândră de nepoatele ei, șase surori prințese, al căror trup se termina într-o coadă de pește. Sirenele erau nespuse de frumoase, dar cea mică le întrecea pe toate. Era îmbujorată ca o petală de trandafir și ochii îi erau albaștri și misterioși ca adâncurile mării. Cel mai mult îi plăcea să o asculte pe bunica ei povestind despre oameni, orașe și lumea de dincolo de ocean.

Fiecare prințesă avea în grădina palatului câte un loc al ei, pe care îl aranja cum voia. În timp ce surorile ei decorau grădinile cu tot felul de obiecte găsite pe fundul mării de la corăbiile scufundate, ea avea doar o statuie sculptată în marmură albă, care înfățișa un tânăr chipeș. Împrejurul ei a plantat copaci-trandafiri, ai căror flori curgeau până la nisip.

— Când vei împlini cincisprezece ani, îi spunea bunica ei, îți va fi permis să te ridici din ocean și să stai pe stânci, să te uiți la corăbiile care navighează, să vezi orașele și pădurile care înconjoară oceanul.

Mica Sirenă număra zilele și lunile care o despărțeau de aniversarea celor cincisprezece ani. Până atunci însă, se uita melancolică de la fereastra ei prin apa albastră, imaginându-și toate minunile pe care avea să le vadă într-o zi.

Pe rând, surorile ei se ridicară deasupra apei și povesteau fermecate despre toate lucrurile noi și necunoscute pe care le vedeau. Mica Sirenă le asculta încântată ore în șir.

Sosi în sfârșit și ziua mult așteptată. Sirena se înălță ușoară ca spuma prin noianul de apă. Soarele tocmai asfințea, iar luceafărul serii îi lua locul. Aerul era proaspăt și marea calmă. În apropiere plutea o corabie împărătească, de unde se auzea muzică, și sute de artificii zburau în văzduh. Sirena se uită prin geamul de la odaia cea mare și văzu un prinț tânăr și chipeș, cu ochii negri; pentru ziua lui se făcuseră toate acele pregătiri. Prințul zâmbea fiecăruia, le strângea mâna, în timp ce muzica răsuna liniștit în noapte.

Se făcuse târziu, dar sirena nu se putea desprinde de corabie și de tânărul prinț. Pânzele au fost ridicate și nava porni înainte. Sirena o urmări, căutând mereu să-l zărească pe prinț.

Deodată nori negri ca smoala s-au adunat pe cer și marea deveni furioasă. O furtună amenințătoare se apropia. Corabia începu să trosnească și să se aplece când într-o parte, când în alta, iar pe punte era o învălmășeală de nedescris. Un fulger despică corabia-n două și sirena îl văzu pe prinț pierind în valuri. La început s-a bucurat, crezând că acesta merge la palatul ei. Dar imediat și-a adus aminte că oamenii nu trăiesc în apă și și-a dat seama că prințul este în pericol de moarte. Atunci a înotat printre grinzi și resturi de navă, punându-și chiar ea viața în pericol. A ajuns la prinț tocmai când îl părăseau puterile și era gata să moară. Mica Sirenă i-a ținut capul deasupra apei și s-a lăsat în voia valurilor. Așa au plutit toată noaptea.

În zori, marea era liniștită și nu se vedea nici urmă de navă. Soarele a răsărit din mare roșu și strălucitor și părea să aducă viața în obrajii prințului, dar acesta a rămas tot inconștient. Sirena îi mângâie părul umed și rămase uimită de asemănarea lui cu statuia de marmură din grădina ei. Zări în sfârșit uscatul înaintea ei și munți înalți, încă acoperiți de zăpadă, străluceau în depărtare. La poalele lor se întindeau splendid păduri verzi, iar în prim plan era o mănăstire. Mica Sirenă îl așează pe prinț pe nisipul fin, tocmai când clopotele au început să sune și un grup de fete au ieșit în grădină. Ea s-a ascuns în apă, acoperindu-și părul și umerii cu spumă de mare, apoi a urmărit cine-l va găsi pe bietul prinț.

Una dintre fete a trecut pe lângă el și s-a speriat; însă și-a revenit imediat și a chemat mai multe persoane în ajutor. Prințul și-a recăpătat cunoștința și a zâmbit fetei care l-a găsit. Dar ei nu i-a zâmbit pentru că nici măcar nu știa că ea l-a salvat. Mica Sirenă s-a simțit foarte nefericită și s-a scufundat în apă, întorcându-se la palatul tatălui ei.

